

бѣ осѣденъ да прѣкара нѣколко седмици въ тъмница.

— Трѣбва да дадемъ примѣръ и смажемъ дързостъта на Индийцитѣ, казваше приставътъ.

„Голѣмчо“ се върна самичкъ въ кѣщи, като люлѣеше лѣниво хобота си и размишляваше съ съ своя добъръ слоновски умъ върху чудноватата случка.

— Е дсбрѣ! извика Реджебъ, като вдигна малкото си копие, до като се научимъ какво е станало съ татко, азъ ще го замѣстя.

Реджебъ, синъ на Типанò бѣше на 10 години. Той имаше злато жълто лице като протакалъ и очи тъмно черни.

— Ще замѣстя татко!...

Той говорѣше съ такава сигурностъ и се перчеше тѣй гордо съ юмруци на бедра, щото Линейра — майка му — неможеше да се не усмихне въпрѣки скръбъта си.

Реджебъ устоя на думата си. „Голѣмчо“ го обичаше, както обикновено твърдѣ силнитѣ животни, обичатъ съвършено слабитѣ. Всѣка сутринъ, слѣдъ като го изчеше и изчисти повече отъ сѣбе си, Реджебъ се изправи прѣдъ него и му каже:

— Дигни ме!

„Голѣмчо“ го погледа една минута съ малкитѣ си очи, като позаклати ушитѣ си, и като че ли се усмихне. Послѣ, завие прѣзъ кръста малкия Индиецъ съ хоботъ си и съ невъобразима бързина го постави на гърба си.

— Напрѣдъ, командува Реджебъ.

Слона трѣгваше съ бавенъ ходъ. Но бавниятъ вървежъ на слона е нѣщо бързо за насъ.